

Nr 94.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till lag angående fortsatt giltighet av lagen den 30 juni 1943 (nr 444) om tillståndstvång för byggnadsarbete; given Stockholms slott den 9 mars 1951.

Under åberopande av bilagda i statsrådet och lagrådet hållna protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag angående fortsatt giltighet av lagen den 30 juni 1943 (nr 444) om tillståndstvång för byggnadsarbete.

GUSTAF ADOLF.

/ *Sven Andersson.*

Propositionens huvudsakliga innehåll.

Lagen om tillståndstvång för byggnadsarbete föreslås skola i sin nuvarande lydelse erhålla förlängd giltighet till och med den 30 juni 1952.

Förslag

till

Lag

angående fortsatt giltighet av lagen den 30 juni 1943 (nr 444) om tillståndsvång för byggnadsarbete.

Härigenom förordnas, att lagen den 30 juni 1943 om tillståndsvång för byggnadsarbete¹, vilken enligt lag den 26 maj 1950 (nr 226) gäller till och med den 30 juni 1951, skall äga fortsatt giltighet till och med den 30 juni 1952.

¹ Senaste lydelse i vissa delar se SFS 1948:186 och 749.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 23 februari
1951.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, DANIELSON, VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG, ANDERSSON, LINGMAN, HAMMARSKJÖLD.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler statsrådet Andersson fråga angående *förlängd giltighet av lagen om tillståndstvång för byggnadsarbete* samt anför.

Lagen den 30 juni 1943 (nr 444; ändr. nr 186/1948 och 749/1948) om tillståndstvång för byggnadsarbete gäller — sedan dess giltighetstid blivit förlängd, senast genom lag den 26 maj 1950 (nr 226) — till och med den 30 juni 1951.

Lagen om tillståndstvång för byggnadsarbete stadgar i 1 §, att Konungen äger vid krig eller krigsfara, vari riket befinner sig, eller eljest under utomordentliga, av krig föranledda förhållanden, i den mån det finnes erforderligt för att upprätthålla ett fast penningvärde och befrämja en ändamålsenlig användning av förnödenheter och arbetskraft, förordna, att 2—7 §§ i lagen skola äga tillämpning. I 2 § stadgas, att byggnadsarbete icke må bedrivas utan särskilt tillstånd (byggnadstillstånd), vilket meddelas av Konungen. I den mån Konungen förordnar därom må tillstånd meddelas jämväl av myndighet, åt vilken Konungen uppdrager att utöva tillsyn över tillämpningen av lagen, eller myndighet, som är underordnad tillsynsmyndigheten. Vidare innehåller lagen, i 3 § definition å begreppet byggnadsarbete, i 4 § föreskrift om att i byggnadstillstånd må stadgas begränsning eller villkor för arbetets bedrivande eller för användningen av förnödenheter eller arbetskraft, i 5 § bestämmelse om undantag i vissa fall från kravet på tillstånd för byggnadsarbete, i 6 § stadgande om rätt till tillträde till arbetsplats m. m. för dem, som ha att taga befattning med tillsyn över efterlevnaden av lagen, samt i 7 § åläggande för den, som bedriver byggnadsarbete, samt för hos honom anställd arbetstagare att lämna de upplysningar och förete de handlingar, som äro erforderliga för tillsynens utövande. Slutligen finnas i lagens 8—15 §§ straff-, åtals- och fullföljdsbestämmelser ävensom i 16 § stadgande, enligt vilket Konungen eller efter

Konungens förordnande tillsynsmyndigheten äger meddela närmare tillämpningsföreskrifter.

Genom kungörelse den 29 juli 1943 (nr 640; ändr. nr 882/1943, 148/1945, 752/1945, 222/1946, 79/1947, 883/1947, 750/1948, 520/1949, 654/1949 och 368/1950) med tillämpningsföreskrifter till lagen den 30 juni 1943 (nr 444) om tillståndstvång för byggnadsarbete, vilken kungörelse trädde i kraft den 1 augusti 1943, har Kungl. Maj:t förordnat, att 2—7 §§ nyssnämnda lag skola äga tillämpning samt meddelat tillämpningsföreskrifter till lagen.

Beträffande beslut i ärenden om byggnadstillstånd gäller i huvudsak följande.

Kungl. Maj:t har uppdragit åt länsarbetsnämnderna att avgöra ansökningar om byggnadstillstånd som avse bostadshus, byggnad eller anläggning för jordbrukets, skogsbrukets eller fiskets behov, rivningsarbete samt annat byggnadsarbete, som beräknas kosta högst 20 000 kronor. Från länsarbetsnämndernas befogenhet ha dock undantagits ärenden, som röra statliga företag eller företag, för vars utförande ansökan hos Kungl. Maj:t om bidrag eller lån gjorts eller är avsedd att göras. Sistnämnda förbehåll gäller emellertid ej sådana tjänstebostäder för folkskolans lärare, där Kungl. Maj:t beviljat statsbidrag. Arbetsmarknadsstyrelsen äger avgöra övriga byggnadstillståndsärenden med samma undantag, som angivits beträffande länsarbetsnämnderna. I fråga om statliga företag har arbetsmarknadsstyrelsen dock bemyndigats att meddela byggnadstillstånd i de fall, där för arbetets utförande erforderliga medel anvisats av Kungl. Maj:t eller eljest finnas tillgängliga. Länsarbetsnämnderna och arbetsmarknadsstyrelsen ha tillerkänts underställningsrätt, nämnderna i förhållande till styrelsen och styrelsen i förhållande till Kungl. Maj:t. Arbetsmarknadsstyrelsen har i regel underställt Kungl. Maj:ts prövning ärenden, där kostnaderna beräknas överstiga 500 000 kronor, ävensom ärenden, som ansetts vara av principiell betydelse.

I propositionen nr 66 till 1950 års riksdag om förlängning av lagen om tillståndstvång för byggnadsarbete berördes frågan huruvida en detaljreglering av förevarande slag vore nödvändig och lämplig för att åstadkomma den investeringsbegränsning, som ansåges erforderlig. Härvidlag erinrades om att nuvarande chefen för finansdepartementet, statsrådet Sköld, enligt Kungl. Maj:ts bemyndigande den 30 juni 1949 tillkallat sakkunniga för att verkställa utredning och avgiva förslag om formerna för den framtida investeringskontrollen. Efter en redogörelse för direktiven för de sakkunniga, vilka antagit namnet 1949 års investeringskommitté, framhölls, att det i avvaktan på resultatet av kommitténs arbete syntes vara nödvändigt att begagna sig av det dittills tillämpade systemet.

I anledning av propositionen uttalades i en vid tredje lagutskottets

utlåtande nr 17 fogad reservation, vilken bifölls av riksdagen (skrivelse nr 267), att det måste betraktas som lyckligt, om detaljregleringen kunde ersättas av föreskrifter och åtgärder av mera generell natur. I reservationen underströks vidare vikten av att investeringskommitténs utredning slutfördes snarast och att om möjligt förslag till omläggning av kontrollsystemet, innebärande en avveckling av den individuella detaljregleringen, förelades 1951 års riksdag. Slutligen uttrycktes den förväntningen, att Kungl. Maj:t genomförde såväl de inskränkningar i sakligt hänseende av byggnadsregleringen som de förenklingar i handläggningen av tillståndsärendena, som förhållandena medgäve.

Enligt vad jag under hand inhämtat avser investeringskommittén att inom de närmaste månaderna slutföra sitt arbete. Kommittén torde emellertid icke komma att förorda, att byggnadsregleringen under nu rådande förhållanden omedelbart avvecklas.

Vid behandlingen i årets statsverksproposition («Inkomsterna») av finansplanen har framhållits, att det ekonomiska läget under sommaren och hösten 1950 undergick en genomgripande förändring. Den utveckling mot fortskridande stabilisering av den samhällsekonomiska balansen, som under den tidigare delen av år 1950 kännetecknade det ekonomiska livet inom landet, avlöstes av ett läge med återuppflammande inflationistiska tendenser. Den ekonomiska politikens angelägnaste uppgift under det framförliggande året måste vara att skapa förutsättningar för att den anpassning av pris- och lönenivåerna som ägde rum finge karaktären av engångsförskjutning. Investeringsverksamheten måste hållas inom ramen för tillgängliga resurser. De förhoppningar man tidigare närt om möjligheterna att avveckla byggnadsregleringen eller ersätta den med någon annan mera generell form av reglering, läte sig tyvärr icke infria i nuvarande läge. En ansvällning av den samlade byggnadsverksamheten finge förhindras. Detta hade kommit till uttryck i den för år 1951 upprättade investeringsbudgeten, vilken tjänade som allmän riktlinje för handhavandet av regleringsverksamheten på detta område.

Innan jag närmare redogör för investeringsbudgeten för 1951, vill jag framhålla, att det med den förut antydda förändringen i det ekonomiska läget under sommaren och hösten 1950 icke har ansetts möjligt att i vidare mån än som redogjorts för i propositionen nr 66 till 1950 års riksdag medgiva några undantag från tillståndstvånget. Å andra sidan ha emellertid ej heller några skärpningar härvidlag ansetts nödvändiga. Den ändring beträffande statliga väg- och brobyggnadsarbeten, för vilken kommer att närmare redogöras i det följande, innebär icke någon uppmjukning i sakligt hänseende av byggnadsregleringen utan är endast avsedd att möjliggöra vissa förenklingar i fråga om handläggningen av dessa tillståndsärenden.

Såsom riktpunkt för handhavandet av tillståndsgivningen har för år 1951 liksom för föregående år inom byggnadsberedningen upprättats en investeringsbudget, som anger ramen för tillstånd under detta år för byggnads- och anläggningsverksamhet inom olika huvudområden. I bihang 3 av inkomstbilagan till årets statsverksproposition har lämnats en detaljerad redogörelse för denna investeringsbudget.

Av redogörelsen framgår att 1951 års investeringsbudget i likhet med vad som gällde för de närmast föregående åren omfattar dels en tillståndsbudget, dels även en realbudget för den tillståndsreglerade byggnads- och anläggningsverksamheten. Tillståndsbudgeten anger omfattningen av de byggnadsföretag, för vilka byggnadstillstånd planenligt kunna beviljas under 1951, medan realbudgeten avser den faktiska byggnadsverksamhet, som beräknas äga rum vid tillståndsgivning i enlighet med det uppställda programmet.

I realbudgetberäkningen ha alltså inbegripits de byggnadsarbeten, som under planeringsåret komma att utföras vid byggnadsföretag för vilka tillstånd komma att beviljas under årets lopp samt vid företag för vilka tillstånd beviljats före årets ingång. Med andra ord: för varje bygge, vare sig tillstånd därtill förutses komma att beviljas under planeringsåret eller beviljats tidigare, medräknas den del, som enligt verkställda överslagskalkyler kan förväntas belasta byggnadsmarknaden under planeringsåret.

Byggnadsprogrammet för år 1950 tog sikte på en ökning av den tillståndsberoende byggnadsverksamheten med cirka 7 procent i förhållande till år 1949. Såvitt nu kan bedömas har byggnadsvolymens procentuella tillväxt från 1949 till 1950 tämligen väl motsvarat planerna. Absolut sett har resultatet av byggnadsverksamheten däremot blivit sämre än vad som planerades. Antalet inflyttningsfärdiga bostadslägenheter 1950, vilka planenligt skulle ha uppgått till cirka 50 000, har sannolikt ej överstigit 45 000. Byggnadstiden för bostadshus, som i genomsnitt skulle ha minskat med en månad, har i stället ökat med drygt en månad under loppet av år 1950. När dessa eftersläpningar i förhållande till planerna kunnat inträffa samtidigt som den procentuella ökningen av byggnadsverksamheten blivit ungefärligen så stor som beräknats, måste förklaringen härtill vara, att omfattningen av 1949 års byggnadsvolym blivit överskattad vid den under hösten 1949 företagna planeringen av 1950 års byggnadsprogram. — Tillståndsgivningen under 1950 har lämnat utrymme för igångsättning av en något större volym av byggnadsföretag än som angivits i den ursprungliga tillståndsbudgeten. Under årets lopp ha medgivits särskilda kvottillägg om sammanlagt cirka 50 miljoner kronor. I fråga om orter med speciella sysselsättningssvårigheter för byggnadsarbetare har vidare arbetsmarknadsstyrelsen haft möjlighet att bedriva tillståndsgivning utan kvotbelastning. Sådan tillståndsgivning har förekommit tidigare men har under 1950 fått mera betydande omfattning. Summan av ifrågakvarande tillstånd kan för

1950 uppskattas till cirka 100 miljoner kronor. Arbetslösheten inom byggnadsfacken har särskilt under senare delen av 1950 varit avsevärt lägre än under motsvarande period 1949. Även under de första månaderna 1951 har utvecklingen fortsatt i samma riktning. Sålunda var arbetslöshetstalet för byggnadsarbetare inom 48 större och medelstora orter 5,8 procent per 1 februari 1951 att jämföra med 12,2 procent per 1 februari föregående år, vilket arbetslöshetstal utgjorde maximivärdet för byggnadssäsongen 1949/50.

Inströmningen av ansökningar om byggnadstillstånd, vilken under åren 1948 och 1949 legat på en avsevärt lägre nivå än under år 1947, har under år 1950 återigen ökat i väsentlig omfattning. Frånräknas tillståndsansökningar för jordbruk, skogsbruk och fiske uppgå de ansökningar, som inkommit under år 1950, till en sammanlagd beräknad byggnadskostnad av 3 436 miljoner kronor, medan motsvarande belopp för år 1949 utgjorde 2 657 miljoner kronor. För såväl industri som handel ha ansökningsbeloppen stigit med 60 procent från 1949 till 1950. Kostnadssumman för samtliga under 1950 inkomna tillståndsansökningar överträffar med mera än 50 procent den tillståndsplan som fastställts för år 1951.

1951 års tillståndsbudget har begränsats till 2 168 miljoner kronor, vilket innebär en minskning i förhållande till 1950 års tillståndsgivning med 129 miljoner kronor, även om man bortser från de speciella sysselsättningstillstånden. Den tillståndsberoende byggnadsverksamheten hann emellertid icke under 1950 upp i samma nivå som tillståndsgivningen under året, utan torde (om sysselsättningstillstånden inräknas) ha hållit sig närmare 200 miljoner kronor lägre. Med denna utgångspunkt kan man, trots minskad tillståndsgivning, emotse en ökning av den tillståndsberoende byggnadsverksamheten från 1950 till 1951 med cirka 100 miljoner kronor, vilket även kommer till uttryck i realbudgeten.

De kraftigaste inskränkningarna av tillståndsramarna för 1951 gälla bostäder och industri, medan däremot vissa öknings ansetts ofrånkomliga främst i fråga om skolor, militära byggnader och skyddsrum. Under inflytande av den förhållandevis högre tillståndsgivningen 1950 beräknas den faktiska nybyggnadsverksamheten av bostäder under 1951 ej bli mindre utan i stället något större än under 1950. I fråga om färdigställda bostadslägenheter kan man vänta en ökning från knappt 44 000 till 48 000 à 50 000, därest icke en avsevärd förlängning av byggnadstiderna inträder under 1951.

Beslut har fattats om en ny kvotberäkningsmetod för bostäder, vilken är avsedd att tillämpas fr. o. m. andra halvåret 1951¹. Enligt hittillsvarande

¹ Enligt de tidigare reglerna räknades enkelrum som $\frac{1}{3}$ kvotlägenhet och ett rum och kokvrå (ett rum och kök inom pensionärshem) som $\frac{1}{2}$ kvotlägenhet. I detta avseende har ingen ändring företagits. I övrigt gäller enligt de nya reglerna att i fråga om två- och flerfamiljshus lägenhet om högst 70 kvm räknas som 1, lägenhet om högst 90 kvm som $1\frac{1}{2}$ och lägenhet överstigande 90 kvm som 2 kvotlägenheter. Två- eller tre-rumslägenhet om högst 70 kvm samt lägenhet om ett rum med kokvrå eller kokskåp räknas, under förutsättning att lägenheterna äro så inrättade att de kunna senare för-

regler har kvotbelastningen per lägenhet i stort sett varit oberoende av lägenhetens storlek; bruttogolvytan per lägenhet i de nya husen har också under senare år i stort sett stigit, nämligen från 58,3 kvm 1944 till 69,0 kvm 1946 och 72,3 kvm 1950. Enligt de nya reglerna sker emellertid en viss anpassning av kvotbelastningen efter lägenhetsstorlek. Systemet gynnar produktionen av dels tvårumslägenheter samt mindre trerumslägenheter och dels enkelrum med kokvrå eller kokskåp, medan byggandet av större lägenheter däremot hålles tillbaka. Denna omläggning har ansetts nödvändig med hänsyn till bostadsbristen och svårigheten att under den närmaste framtiden få till stånd någon större ökning i tillskottet av lägenheter, som under 1952 i stället kunde befaras minska, därest bostadsbygget icke ånyo finge större utrymme i tillståndsbudgeten; och det har synts angeläget att åtminstone reducera faran av en sådan utveckling. Avsikten med det nya kvotberäkningssystemet är alltså att stimulera kommunerna att disponera sina bostadskvoter på sådant sätt, att större lägenhetstillskott erhålles för en given kostnadssumma. De nya kvotberäkningsprinciperna komma sannolikt att påverka lägenhetstillskottet först under 1952. Hur stor denna inverkan blir kan ej exakt beräknas, eftersom avgörandet härvidlag ligger i kommunernas händer. Under alla förhållanden blir dock lägenhetstillskottet större, än om de tidigare belastningsprinciperna följts. Å andra sidan vålla dessa nya principer någon ökning i länsarbetsnämndernas utrednings- och kontrollarbete. En annan och viktigare olägenhet är, att takten minskas i den höjning av utrymmesstandarden, som kommer till stånd genom att de nya bostäderna i genomsnitt äro större än de gamla. Att märka är dock att andelen av lägenheter om minst två rum och kök säkerligen fortfarande kommer att vara större i de nya husen än i det totala beståndet av både gamla och nya hus.

Tillståndsbudgeten år 1951 för byggnads- och anläggningsarbeten har följande utseende.

enas till en större lägenhet samt att sammanlagda lägenhetsytan utgör högst 90 kvm, som 1 kvotlägenhet (s. k. kombinerad lägenhet). Enligt av arbetsmarknadsstyrelsen och bostadsstyrelsen utfärdade tillämpningsföreskrifter medgives beträffande 70 kvm-gränsen, att gränsen utan högre kvotbelastning må överskridas intill 75 kvm, därest den genomsnittliga lägenhetsytan för i samma hus befintliga två- och trerumslägenheter icke överskrider 70 kvm. Vid beräkningen av genomsnittet medräknas härvid ej eventuellt förekommande s. k. elastiska lägenheter, d. v. s. lägenheter med separat uthyrningsrum, vilka lägenheter utan högre kvotbelastning må innehålla 75 kvm. — I fråga om *enfamijshus* räknas lägenhet om högst 110 kvm i princip som 1 kvotlägenhet, under det att större enfamiljshus räknas som 2 kvotlägenheter. Temporär uppdelning på två lägenheter av ett enfamiljshus med en lägenhetsyta av högst 110 kvm medför icke någon högre kvotbelastning, under förutsättning att den ena delen uppfyller de minimikrav, som ställas på bostad, till vilken kan utgå familjebostadsbidrag. Enligt nyssnämnda tillämpningsföreskrifter må gränsen om 110 kvm utan högre kvotbelastning överskridas dels beträffande mangårdsbyggnad å jordbruks- eller skogsbruksfastighet, där vederbörande länsarbetsnämnd efter samråd med lantbruksnämnden finner behov av större lägenhetsyta föreligga, och dels beträffande vissa tjänstebostäder.

För enfamiljshus övervägas något strängare bestämmelser, vilka eventuellt skulle tillämpas från början av 1952.

	Miljoner kronor	
	Beräknad tillståndsgivning 1950	Tillståndsbudget 1951
A. Nybyggnader av bostäder	1 300 ¹	1 160 ¹
B. Jordbruk, skogsbruk, fiske.....	9 ²	6 ²
C. Egentlig industri	210	150
D. Kraft- och belysningsverk.....	80	80
E. Handel, inkl. kvm-kvot för affärslokaler etc., inrymda i bostadshus.....	77	80,5
F. Samfärdsl (utom vägar)	91	93,5
G. Förvaltning, civilförsvaret, sociala ändamål, sjuk- och hälsovård m. m.	66	95
H. Skolor, kyrkor, övriga samlingslokaler m. m.	133	163
I. Väg- och gatuarbeten, broar, vatten- o. avloppsledn., vattenverk m. m.	160	170 ³
J. Militära byggnader	28	50
K. Diversekvot (rep., underhålls-, till- o. ombyggnadsarbete å bostäder samt smärre arbeten av annat slag).....	118	100
L. Sportstugor	15	10
M. Reservkvot	10	10
Summa	2 297	2 168⁴

¹ I fråga om nybyggnad av bostäder avser kvotbelastningen antal lägenheter och icke kostnadsbelopp. I den mån genomsnittskostnaderna bli högre än de beräknade inträder en automatisk stegring av tillståndsbeloppen.

² Avser endast byggnader för fiske, växthus, flottledsanläggningar, gemensamma anläggningar för flera jordbruksfastigheters behov m. m. Tillståndsvång föreligger ej beträffande ekonomibyggnader för jordbruksfastighets eget behov.

³ För statliga väg- och brobyggnadsarbeten skall under 1951 icke krävas särskilda byggnadstillstånd annat än vad gäller garage och andra husbyggnader. Investeringsverksamheten i vad avser såväl förstärkning och förbättring av vägar samt vägbeläggningar — för vilka arbeten under 1950 ej krävts särskilda byggnadstillstånd — som väg- och brobyggnadsarbeten regleras i stället fr. o. m. budgetåret 1950/51 genom en av Kungl. Maj:t fastställd totalram för medelsförbrukningen å respektive anslag. Denna medelsförbrukningsram förutsättes bli oförändrad under budgetåret 1951/52 frånsett justeringar som betingas av ändringar i löne- och prisnivån. Mellan vägförvaltningarna och länsarbetsnämnderna skall samråd äga rum angående igångsättning av nybyggnader, förbättrings-, förstärknings- och beläggningsarbeten. Det ankommer på länsarbetsnämnderna att övervaka, att den totala åtgången av arbetskraft för samtliga arbeten, inkl. underhållsarbeten och entreprenörers arbeten, icke ökas. Inom den oförändrade totalramen kunna följaktligen vissa förskjutningar äga rum, t. ex. genom ökning av vägbyggnader och motsvarande minskning av beläggningsarbeten.

⁴ Vid fixeringen av tillståndskvoterna har man tills vidare utgått från 1950 års kostnadsnivå. Det förutsättes, att kvoterna under loppet av 1951 höjas i proportion till den kostnadsstegring, som inträffar från 1950 till 1951.

Jag vill i detta sammanhang ytterligare understryka att tillståndsbudgeten får betraktas som ett arbetsinstrument, som ger riktlinjer för tillståndsgivningen. Med hänsyn till nödvändigheten av att i varje läge ernå en efter de ekonomiska förändringarna snabb anpassning av planerna kunna sådana ändringar av tillståndsrामarna komma att vidtagas, som finnas erforderliga.

Av vad sålunda anförts framgår, att en fortsatt tillämpning av lagen om tillståndsvång för byggnadsarbete efter den 30 juni 1951 torde vara ofrån-
2 — Bihang till riksdagens protokoll 1951. 1 saml. Nr 94.

komlig. Lagen synes därför böra erhålla förlängd giltighet, förslagsvis till och med den 30 juni 1952. Någon ändring i lagen synes i förevarande sammanhang icke påkallad.

Föredraganden hemställer härefter, att lagrådets utlåtande över upprättat förslag till *lag angående fortsatt giltighet av lagen den 30 juni 1943 (nr 444) om tillståndsvång för byggnadsarbete*, av den lydelse bilaga¹ till detta protokoll utvisar, måtte för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas genom utdrag av protokollet.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan bifaller Hans Maj:t Konungen.

Ur protokollet:

M. Silfverstolpe.

¹ Denna bilaga, som är likalydande med det vid propositionen fogade lagförslaget, har här uteslutits.

Utdrag av protokollet, hållet i Kungl. Maj:ts lagråd den 6 mars 1951.

Närvarande:

justitieråden EKBERG,
STRANDBERG,
LJUNGGREN,
regeringsrådet BJÖRKHOLM.

Enligt lagrådet den 5 mars 1951 tillhandakommet utdrag av protokoll över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 23 februari 1951, hade Kungl. Maj:t förordnat, att lagrådets utlåtande skulle för det i § 87 regeringsformen omförmälda ändamålet inhämtas över upp- rättat förslag till *lag angående fortsatt giltighet av lagen den 30 juni 1943 (nr 444) om tillståndstvång för byggnadsarbete.*

Förslaget, som finnes bilagt detta protokoll, föredrogs inför lagrådet av chefen för rättsavdelningen i socialdepartementet G. Y. Samuelsson.

Lagrådet lämnade förslaget utan erinran.

Ur protokollet:

Bengt Larson.

*Utdrag av protokollet över socialärenden, hållet inför Hans Maj:t
Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 9 mars
1951.*

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, statsråden MÖLLER, SKÖLD, QUENSEL, DANIELSON,
VOUGT, ZETTERBERG, NILSSON, STRÄNG, ERICSSON, MOSSBERG, ANDERSSON,
LINGMAN.

Efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter anmäler statsrådet Andersson lagrådets den 6 mars 1951 avgivna utlåtande över det till lagrådet den 23 februari 1951 remitterade förslaget till *lag angående fortsatt giltighet av lagen den 30 juni 1943 (nr 444) om tillståndstvång för byggnadsarbete* samt hemställer, att förslaget, vilket av lagrådet lämnats utan anmärkning, måtte, jämlikt § 87 regeringsformen, genom proposition föreläggas riksdagen till antagande.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställen förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:

J. O. Widman.